

Holly Hepburn

Zeewind

Thuiskomen in Brightwater Bay – deel 2

**Orkney Literary Society presenteert
een schrijfworkshop met onze huisschrijver: Merina Wilde**

Is er een verhaal dat u graag wilt vertellen maar weet u niet waar u moet beginnen?

Bent u misschien al begonnen, maar weet u niet hoe u verder moet?

Of misschien bent u bij 'Einde' aangekomen en hebt u hulp nodig om er een glanzend verhaal van te maken?

Klinkt dit u als muziek in de oren, laat u dan inspireren door de internationale bestsellerauteur Merina Wilde. Zij komt met tips die haar naar de top van de *Sunday Times*-bestsellerslijst hebben geschoten!

Zaterdag 4 april,
van 10.00 tot 14.00 uur in de bibliotheek van Orkney

Inschrijven verplicht.

E-mail: Niall.Gunn@Orkneylib.gov.uk

1

Er lag sneeuw in Brightwater Bay.

Merry had het niet meteen in de gaten, de dikke gordijnen in de slaapkamer van het boerderijtje waren dichtgetrokken, meer om de winterse kou buiten te houden dan de zon, die op Orkney in februari pas ver na achten opkwam. Een snelle blik op haar horloge leerde haar dat het even na zevenen was, dus deed ze haar ogen dicht en dook weer onder de dikke dekens. Daarna duurde het even voordat het haar opviel hoe merkwaardig stil het was, en toen dat tot haar doordrong, fronste Merry haar wenkbrauwen. Brightwater Bay was bepaald geen King's Cross, maar normaal gesproken waren er altijd dezelfde geluiden als ze wakker werd: in de verte de op de kliffen slaande golven en de vage kreten van de boven de baai scherende vogels. Maar vandaag leek alles gedempt te worden, alsof ze de avond tevoren naar een loeihard optreden in een piepkleine discotheek was geweest. Merry was in geen maanden naar een discotheek geweest, dus waardoor klonken alle geluiden dan zo gesmoord? Het was bijna alsof...

Opwinding schoot door haar heen en Merry ging rechtop in bed zitten. Er was maar één logische verklaring voor, hoewel ze amper had gehoopt dat tijdens haar verblijf hier mee te maken. Schotland kreeg meer dan zijn portie sneeuw, maar door de langs de eilanden stromende golfstroom ontsnapte Orkney aan de vrieskoude omstandigheden waar het Schotse vasteland door geteisterd werd. En om praktische redenen was Merry opgelucht geweest toen ze hoorde dat ze niet op zware sneeuwval hoefde te rekenen, het laatste waar ze op zat te wachten was ingesneeuwd te raken in een cottage boven op een afgelegen klif. Maar de schrijverskant van haar, de kant van haar

die nog steeds niet ouder was dan acht, raakte in opgewonden vervoering bij de gedachte aan een winters wonderland dat zich pal voor haar voordeur ontvouwde. Ze zwaaide haar benen uit bed en reikte naar haar kamerjas. Het had geen zin om onder de dekens te blijven liggen en het zich te blijven afvragen. Ze moest gaan kijken, dat was de enige manier om er zeker van te zijn.

Ze had de voordeur van haar stulpje nog niet geopend of ze wist dat ze gelijk had, want er kwam haar een ijsskoude luchtvlaag tegemoet: een paar centimeter wit poeder bedekte de grond tussen de voordeur en de klifrand zo'n vijftien meter verderop. Voorbij het schaarse lichtschijnsel van de gang was de lucht boven de baai nog donker, maar Merry wist dat boven het dak van het boerderijtje de dageraad al snel zou aanbreken. En als de zon hoog genoeg stond, zou ze beter kunnen zien hoeveel sneeuw er was gevallen.

Ze kon de zee nu duidelijk horen, nu hij niet langer door de met sneeuw bedekte cottage werd afgeschermd, sterker nog, te midden van de buitenaardse stilte leek hij nog woester dan anders. Een ijsskoude windvlaag sloeg tegen haar aan, samen met een dwarreling van scherpe sneeuwvlokken vermengd met een bekende zilte geur, en Merry rilde in haar kamerjas. Ook al was het nog zo verleidelijk om te bukken en met haar vingers door de sneeuw te vegen, het was nu verstandiger om de deur dicht te doen en de warmste kleren die ze had aan te trekken.

Een uur later, verzadigd van thee en toast en dik ingepakt tegen de kou, stapte Merry over de drempel van haar boerderijtje. Inmiddels glinsterde er een zwak zonnetje op het pas geschilderde landschap. De wolken waren loodgrijs, maar hier en daar piepten er nog stukjes blauwe hemel tussendoor. Er dwarrelden geen sneeuwvlokken meer uit de lucht, maar de wind had sneeuwhoppen gevormd tegen de muur van de cottage. Met knarsende laarzen zocht ze zich een weg over de witte vlakte die haar naar het hek langs de top van het klif voerde. De bank waar ze altijd op zat om over het spectaculaire uitzicht te mijmeren, was begraven en de klifwanden glinsterden alsof ze bezaaid waren met diamanten. Het was bijna alsof ze in Narnia was, dacht Merry, alsof Lucy Pevensie uit de kledingkast bij de zee tevoorschijn was gekomen in plaats van in een bos.

Ze bleef een poosje staan, luisterde naar het brullen van de Atlantische Oceaan en liet haar zintuigen deze make-over van de omgeving in zich opnemen. Als haar beste vriendin Jess hier was geweest, zouden ze een sneeuwpop hebben gemaakt, of minstens een sneeuwballengevecht hebben gehouden. Jess kwam oorspronkelijk uit Nieuw-Zeeland en was wel sneeuw gewend, en ze klaagde vaak dat er in Londen zelfs hartje winter zelden genoeg was om een ijsblokje te vormen, laat staan een sneeuwbal, hoewel het meestal wel voldoende was om het openbaar vervoer lam te leggen.

Zij zou nu in haar element zijn geweest, dacht Merry warm.

Ze keek om zich heen tot ze een loopneus kreeg en haar tenen als verdoofd aanvoelden, en ging met tegenzin naar binnen. Toen ze neerknielde om de haard aan te steken begon op de salontafel haar telefoon te knipperen. Ze keek op het schermje en zag dat er een bericht van Niall was, de bibliothecaris die de belangrijkste contactpersoon voor de huisschrijver van Orkney was.

Alles goed? In Kirkwall ligt niet veel sneeuw, maar in de wildernis is het misschien anders!

Merry toetste glimlachend een antwoord in, zo lief van hem om te vragen hoe het met haar ging.

Omdat alles hiér is gevallen. Maar goed dat ik me had voorgenomen om vandaag te gaan schrijven, want denk maar niet dat ik ergens naartoe ga! Maar bedankt dat je het vraagt.

Niall antwoordde prompt: *Succes met schrijven. Laat maar weten als je iets nodig hebt.*

Ze keek naar de vlammen die aan de houtblokken begonnen te likken en liep toen naar de keuken om een kop gloeiend hete koffie te zetten. Toen ze terugkwam, werd het al lekker warm in de kleine woonkamer en haar tenen waren bijna ontdooid. Ze ging op de bank zitten, pakte haar laptop en concentreerde zich op wat ze de vorige dag had geschreven.

Haar gedachten werden onderbroken door het hese gedreun van een motor buiten. Ze fronste haar wenkbrauwen, het boerderijtje lag bepaald niet op een doorgaande weg, wie kon dat in hemelsnaam zijn? En toen werd er stevig op de deur geklopt. Ze schoof haar laptop opzij en ging kijken wie er was.

Er stond een lange man op de stoep, wiens gezicht deels schuilging achter een dikke Schotse sjaal en een zwarte wollen muts. Hij trok de sjaal omlaag en keek Merry glimlachend aan.

‘Goedemorgen. Niall heeft me gestuurd om te kijken of je niet bent ingesneeuwd. Ik ben Hugh Watson.’ Hij wees met een in een handschoen gestoken hand in de richting van de naast het boerderijtje geparkeerde Landrover. ‘En degene die nu uit de auto stapt is Clare, mijn vrouw. Wij gaan over die lastpak van een Gordon, onder andere.’

Gordon was de geit die Merry op de dag na haar komst op het dak van het boerderijtje had zien grazen. Sindsdien liet hij heel af en toe zijn snuit zien en dan keek hij haar aan met een licht veroordellende blik.

‘Leuk kennis te maken,’ zei ze, toen Clare het portier van de auto dichtsloeg en door de sneeuw naar hen toe beende. ‘Ik ben Merry.’

‘Dit geloof je toch niet meer, zulk weer?’ zei Clare met een accent dat verraadde dat ze uit Essex kwam. De pompon van haar ijsmuts zwaaide mee terwijl ze rondkeek. ‘Ik heb in jaren niet zo veel sneeuw gezien.’

Merry schudde hen de hand. ‘Wat aardig om helemaal hiernaartoe te komen.’

‘Geen enkele moeite,’ zei Hugh. ‘We waren al sinds je hier bent van plan om je gedag te komen zeggen, maar we hadden het steeds te druk om de boerderij.’

Clare wierp Merry een glimlach toe. ‘Het weer is een mooi excuus.’ Ze bukte om een houten kist op te tillen die naast Hughs voeten stond. ‘En we hebben wat noodvoorraden meegenomen. Brood, melk, eieren en cake.’

Merry was geroerd door zo’n attent gebaar. ‘Dank jullie wel. Komen jullie even binnen voor een kop thee?’

‘Heerlijk,’ zei Clare prompt, maar Hugh staaarde naar de opgehoopte sneeuw tegen de deuren van de schuur waar de auto in stond, die deel uitmaakte van het ‘huisschrijverspakket’.

‘Het is een Mini, hè?’ vroeg hij aan haar.

Ze knikte. ‘Klopt.’

Hugh rechtte zijn schouders. ‘Niet ideaal voor dit soort weer, maar

beter dan een fiets. De komende paar dagen blijft het zo koud, dus ik zal een pad naar de weg voor je vrijmaken, voor het geval je de deur uit moet.'

'O, je hoeft echt niet...' sputterde Merry tegen.

'Het is geen moeite,' zei Hugh nogmaals. 'Het kost me nog geen twintig minuten, even lang als jij nodig hebt om thee te zetten. Voor mij twee klontjes, alsjeblieft.'

Hij was al op weg naar de Landrover, dus Merry besloot zich er dankbaar aan over te geven. Ze ging opzij om Clare binnen te laten. 'En wat wil jij, thee of koffie?'

'Thee, graag,' zei Clare. Ze trok de muts van haar hoofd, waaronder zijdeachtige, blonde haren tevoorschijn kwamen, en blikte onderzoekend rond. 'Weet je, volgens mij is het voor het eerst dat ik hierbinnen ben.'

Merry pakte haar jas aan, hing die naast de voordeur en nam haar mee naar de keuken. 'O? Heb je de andere schrijvers hier dan nooit een bezoekje gebracht?'

Clare zette de kist neer op de kleine vierkante tafel en begon hem uit te pakken. 'Nee.' Ze trok een samenzweerderig gezicht. 'Tussen jou en mij gezegd en gezwegen, leken ze me een beetje saai en wat ze schreven vond ik toch al niks. Maar jij...'

Haar stem stierf weg en ze keek Merry zowel beschaamd als bewonderend aan. 'Nou, laten we zeggen dat ik al je boeken heb gelezen. Misschien wel meer dan één keer.'

'Dank je wel,' zei Merry, en ze gloeide van genoegen. 'Het is altijd fijn als iemand dat zegt. Het maakt alle keren goed dat ik mijn laptop het raam uit wilde gooien.'

De andere vrouw lachte. 'Zo heb ik er nooit aan gedacht. Mij lijkt schrijver zijn een droombaan, maar het blijft hard werken, vermoed ik.' Ze keek Merry met onverholen nieuwsgierigheid aan. 'Speelt je volgende boek op Orkney?'

Merry aarzelde. Haar volgende boek – waarover ze met haar redacteur afspraken had gemaakt en dat iedereen over twee maanden verwachtte – was momenteel het spreekwoordelijke stof aan het verzamelen in een bestand op haar computer, en sinds haar komst op Orkney had ze er nog niet naar omgekeken. Het boek dat ze nu wél

aan het schrijven was, het verhaal dat haar 's nachts urenlang uit haar slaap hield en waardoor haar vingers popelden om bijna zodra ze wakker werd weer met haar toetsenbord in de weer te gaan, had ze beslist níet met haar redacteur afgesproken. Het was niet het soort boek waar Merina Wilde beroemd om was. Het was onbekend terrein, een verhaal waar ze eigenlijk geen tijd voor had. En niemand wist dat ze het aan het schrijven was, zelfs Jess niet.

Merry dacht even na en zei voorzichtig: 'Voor mij is het eiland absoluut een inspiratiebron. Hoe kan iemand nou niet verliefd worden op zo'n schitterende plek?'

Als Clare al in de gaten had dat Merry haar vraag ontweek, dan liet ze dat niet merken. 'Er is hier volop inspiratie, vooral voor een romanschrijver.' Haar ogen schoten heen en weer. 'En over romantiek gesproken, ik heb gehoord dat je uit bent geweest met Orkneys hoogsteigen versie van dondergod Thor.'

Merry kon de dieprode blos die zich over haar wangen verspreidde niet tegenhouden. 'Bedoel je Magnús Ólafsson?' vroeg ze om zo veel mogelijk tijd te rekken, want Clare kon immers niemand anders bedoelen, althans niet iemand die Merry had ontmoet.

'Inderdaad,' zei Clare. 'Nou, dát is pas een romantische held om over te schrijven.'

Merry concentreerde zich op het vullen van de theepot, maar evengoed flitste Magnús voor haar geestesoog op: lang, ruig, met goudblonde haren tot op zijn schouders en een schitterende baard die waarschijnlijk in de koninkrijken van de Vikingen die zijn voorouders waren tot drankliederen hadden geïnspireerd.

Magnús was langs de kant van een afgelegen weg gestopt om haar te redden toen de Mini daar een lekke band had gekregen, en hij had haar overgehaald om wat met hem te gaan drinken, om hem te bedanken. Hij had haar meegenomen naar de Fisherman's Friend, een pub in Stromness, en ze hadden de avond doorgebracht in de gloed van de brede stenen open haard. Magnús was grappig, charmant en attent geweest, en de avond was in een waas van plezier voorbijgevlogen, met een beetje hulp van een paar whiskycocktails. Hij had haar na afloop weer bij het boerderijtje afgeleverd en terwijl hij haar naar de voordeur bracht had ze zich voorgesteld dat ze op haar tenen

ging staan om hem te kussen. Maar hij had een stap naar achteren gedaan en het moment ging voorbij. Daar was Merry dankbaar voor, maar het speet haar ook een heel klein beetje dat ze er zelf voor had gezorgd dat ze niet meer dan alleen een platonische vriendschap met hem kon hebben. En dus kon ze het alleen maar eens zijn met Clares analyse: dat Magnús Ólafsson alle kenmerken vertoonde om de volmaakte romantische held te zijn. Maar aan zo'n gesprek was ze nog niet toe, niet met iemand die ze nog maar net had ontmoet, hoe aardig ze ook leek.

‘Niks geen romantiek, we zijn gewoon vrienden,’ zei ze tegen Clare, en ze probeerde het luchtig te laten klinken. ‘Ik denk dat hij met me te doen had, dat hij me onder zijn hoede nam omdat ik hier nog niemand ken.’

Clare trok een wenkbrauw op. ‘Nou, bof jij even. Ik ken verschillende vrouwen die jaren hebben geprobeerd om onder zijn hoede te komen.’

Vastbesloten om niet te blozen, zette Merry een schutterig glimlachje op. Nu was het hét moment om het over Alex te gaan hebben, haar liefde dat ze al van jongs af aan kende, waardoor Merry een kant-en-klaar excuus had om elke romantische verleiding tijdens haar halfjaarlijkse verblijf te vermijden, of dat nou met Magnús was of met iemand anders. Het feit dat zij en Alex in november vorig jaar uit elkaar waren gegaan, was nog zo'n geheim van Merry, en ook het feit dat het haar niet lukte het boek te schrijven dat ze zou moeten schrijven. ‘Nou, ik denk niet dat Magnús bewonderaars tekortkomt maar, zoals ik al zei, hij is een vriend. Ik ben... Ik heb al een vriend. In Londen.’

Misschien kwam het doordat ze over de woorden struikelde of iets in de toon waarop ze het zei, maar Merry had het idee dat Clare haar een veelbetekenende blik toewierp. ‘Dat betekent toch niet dat je Magnús niet als personage in een boek kunt opvoeren?’

‘Nee, dat is zo,’ moest Merry toegeven, maar ook al zou ze hem op die manier bekijken, haar maar al te levendige fantasie werd er niet minder door.

Ze schraapte haar keel, zette de theepot en mokken op een theeblad en reikte naar de cake. ‘Die ruikt heerlijk,’ zei ze, terwijl ze de

katoenen doek erom weghaalde, waardoor de zoete geur van met suiker vermengd citrusfruit vrijkwam.

‘Citroen-madeira,’ antwoordde Clare. ‘Ik wilde dat ik kon zeggen dat ik bij een hete oven heb geploeterd en hem zelf heb gemaakt, maar ik ben de beroerdste bakster ter wereld. Ik heb hem van de Italiaanse bakker in Kirkwall, ben je daar al geweest?’

Merry spitste haar oren. Ze had de bakkerij van afstand gezien maar nog geen tijd gehad om erheen te gaan. En het was niet gek dat die Italiaans was, veel krijgsgevangenen hadden tijdens de Tweede Wereldoorlog op Orkney vastgezet en waren na het einde van de vijandelijkheden niet allemaal naar huis teruggekeerd. Ze kende minstens één opgebloeide romance die daar het bewijs van was.

Zou het iets met elkaar te maken hebben? vroeg ze zich af.

‘Een Italiaanse bakker?’ herhaalde ze. ‘Nee, daar ben ik nog niet geweest, maar het lijkt me precies de plek voor mij.’

‘Rossi’s is precies de plek voor iedereen,’ zei Clare. ‘Het is een familiebedrijf, zoals je die veel ziet op Orkney, waar inmiddels drie generaties aan het werk zijn. Met als resultaat taarten en desserts om je vingers bij af te likken. Morag staat erop om voor deze madeira Siciliaanse citroenen te gebruiken, waardoor het als een flinterdun zonnestraaltje op een bordje is.’

Het klonk Merry hemels in de oren en ze nam zich voor om er zodra de sneeuw was weggesmolten naartoe te gaan. ‘Fijn dat je me dat vertelt.’

‘Je doet mij een plezier,’ zei Clare meesmuilend. Ze klopte haar buik. ‘Ik eet het alleen maar als het in huis is, en je weet wat ze zeggen: elk pondje...’

Merry tilde het blad op en bracht het naar de woonkamer. ‘Het verbaast me dat Sheila jou niet heeft gecharterd om met haar over de kliffen te gaan rennen,’ zei ze tegen Clare, terwijl ze zich haar geweldige, maar enigszins angstaanjagende negenenzeventigjarige buurvrouw voor de geest haalde, voor wie halsbrekende hardloopsessies langs de kust haar lust en haar leven waren. ‘Ik weet nog steeds niet hoe ze me heeft weten te strikken om met haar mee te lopen, maar het is absoluut goed voor mijn schrijverskont.’

‘Sheila kent me te goed om het ook maar in haar hoofd te halen

me te vragen,' zei Clare opgewekt. 'Maar jij bent nieuw hier. En te beleefd om nee te zeggen.'

Dat klopte wel zo'n beetje, dacht Merry, terugdenkend aan de manier waarop Sheila haar die eerste keer als een bullenbijter had overgehaald om 's ochtends met haar mee te rennen. En het was zwaar geweest, ze was totaal niet gewend aan zo veel beweging, ze had gedacht dat haar longen uit elkaar zouden barsten in haar poging om die formidabele oudere vrouw die voor haar over het pad denderde bij te houden. Maar de keer daarop ging het gemakkelijker, en daarna had ze er bijna van genoten. En nu, nog maar drie weken later, merkte Merry dat ze uitkeek naar de merkwaardige vreugde die ze ervoer wanneer ze haar lichaam tot het uiterste dreef om haar buurvrouw bij te kunnen houden. 'Ik moet toegeven dat ik de smaak te pakken heb gekregen,' zei ze tegen Clare.

'Zeg dat maar niet tegen Sheila,' raadde Clare haar in spottend afgrijzen aan. 'Voor je het weet meldt ze je aan voor de halve marathon van Orkney.'

'Dacht het niet,' zei Merry resoluut.

Ze gingen op de bank zitten en Merry vroeg Clare naar haar leven op de boerderij. Niet dat Merry niet over zichzelf wilde praten, maar eerder omdat ze geïnteresseerd was in andere mensen en ze nooit wist of ze iets hoorde wat een idee voor een verhaal kon opleveren. En ze mocht Clare nu al, ze was grappig en zat vol zelfspot, en het was geen straf om naar haar te luisteren, vooral niet toen ze het over de lama's had die zij en Hugh hielden voor de wol.

'Als je denkt dat Gordon een lastpak is, dan zou je Rosie eens moeten zien,' zei ze tegen Merry terwijl ze spottend haar hoofd schudde. 'We hebben haar alleen genomen om ons te helpen bij het beschermen van het vee tegen roofdieren, en op de een of andere manier is zij nu de matriarch van de hele kudde.'

'Dus dat is nu jullie bedrijf? Lamawol?' vroeg Merry.

Clare knikte. 'We hebben ook nog steeds schapen en koeien, maar boeren moeten met hun tijd meegaan en er is een enorme markt voor lama- en alpacagarens. We laten er wol van spinnen en sturen die de hele wereld over.'